

Ádvent: nem „várakozás”, hanem eljövétel. Izráelben ebben az időben sokan várták a Messiást, tudták/sejtették (Dániel könyvéből?), hogy akkortájt fog eljönni. De ott, akkor sem a várakozás volt a döntő. Az Úr nem azért jön el, mert várják.

Azért jön el, mert ez az Ő akarata, terve: megmenti az embert, aki a bűne miatt elszakadt tőle és elveszett. Azért éppen így ment meg, mert másként nem lehet: csak emberi testben veheti magára a bűnöt. Megteszi ilyen áron is, mert így szeret; mert így dicsőíti meg magát, és így győzi le a Sátán vádját: „az ember, akit a saját képedre teremtetél, nem is igaz” – Isten válasza: „de én igazzá tehetem”. Emberré születik Jézusban, már ezzel is vállal bántásokat, szenvedést, meg nem értést; azt, hogy emberként „csak embernek” nézik – és vállalja azt, hogy meg kell halnia mások bűnéért.

A csoda és az örömhír az, hogy Isten nem szorul sem a várakozásunkra, sem az elképzeléseinkre, egyedül az Ő akarata, irgalma az, hogy megment minket. Tudja, mit tesz, és azokat is, akiket be akar vonni a cselekedeteibe, Ő maga készíti fel.

„Ne félj” – Zakariás, Mária, József, pásztorok. Ha Isten (vagy az Ő angyala) megjelenik, az félelmetes, a hatalma miatt is, de azért is, mert bűnös, „tisztátalan ajkú” vagyok. A „ne félj” már önmagában jó hír: Isten nem akar elpusztítani, ahogy megérdemelném.

Máriának azzal kezdi: „örülj”. Üdvözlési forma, de szó szerinti biztatás is az örömről. Ugyanaz a szó: „... ismét mondom: örüljtek. Az Úr közel”. Itt pedig: „az Úr veled van”.

Örülj, mert „kegyelembe fogadott vagy”, és ne félj, mert „kegyelmet találtál Istennél”. Ez nem mindenkire vonatkozik. Isten felkínálja a kegyelmét, de az „találja meg”, aki keresi, aki kíván elfogadni mindent, amit Isten ad; aki bűnösnek, elveszettnek látja magát és hiszi, hogy ezen csak Isten segíthet. Örülhet, mert Isten kegyelmébe fogadja.

„Fogansz a méhedben, fiút szülsz, Jézusnak nevezed”: régebbi prófécia teljesedik így. Ő Isten Fia, aki „Dávid trónján ül”, „uralkodik Jákób házában örökké”. Ezekről tudta az akkori zsidó ember, hogy a megígért Messiásra vonatkoznak. De Krisztus nagyobb Dávidnál és Jákóbnál: nemcsak Dávid trónja az övé, hanem „neki adatott minden hatalom mennyen és földön”; nemcsak Jákób házában uralkodik, hanem „nagy a hatalma rajtunk, hívőkön” (Ef 1,19) már most, és szemmel láthatóan is el fog jönni a királysága.

Mária kérdése nem olyan, mint Zakariásé („miből tudom meg”, hogy így lesz). Mária elhiszi, hogy így lesz, ő fogan és fiút szül, de hogyan – mit kell tennie? – „A Szentlélek száll rád”: csak így lehet a születendő gyermek Isten Fia. „Én cselekszem, te csak fogadd el.” – Aki újonnan születik, abban Krisztus születik meg. Hogyan, mit kell tenniük? Hinni Isten szavának, ahogy Mária tette.

Erzsébet. „Istennél semmi sem lehetetlen” – tudjuk, de amikor a saját dolgainkról gondolkodunk (mit kell tennünk, mi vár ránk), bele tudunk-e kapaszkodni ebbe az igazságba? Neki minden lehetséges, de nem azt teszi, amit mi akarunk, nem olyan megoldást ad, ami szerintünk kézenfekvő. Nem mond le arról, amiről/akiről mi lemondanánk. Lehetetlen átlépni a korlátjaimat, legyőzni a félelmeket, rossz szokásaimat, lehetetlen meggyőzni embereket arról, hogy meg kell térniük, hogy Krisztusra és Őbenne új életre van szükségük – de Istennek minden lehetséges. „Nagy a hatalma rajtunk, hívőkön”: minket is képes megváltoztatni, és így a mi életünk is tud Jézus Krisztusra mutatni.

Isten szuverén módon cselekszik, de vár Máriától egy engedelmes választ: azt, hogy minden úgy történjen, ahogy Isten mondja. Ezt várja tőlünk is. Mária élete ettől megváltozik, más lesz,

mint ahogy elképzelte – a miénk is más lesz, ha engedelmesen felelünk Istennek. Mégsem mi vagyunk a lényeg, hanem Jézus, aki bennünk megszületett, és aki nekünk is Urunk lett.

Lk 1,45 Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.